

Arrest

nr. 111 479 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOVEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van Bengaalse origine te zijn. U bent geboren in Karachi (Pakistan) waar u ook woont.

Ongeveer dertig jaar geleden verhuizen uw ouders wegens politieke problemen van Bangladesh naar Pakistan. Uw vader overlijdt als u drie jaar bent. In 2008, op uw veertiende, overlijdt ook uw moeder. Als alleenstaande wees belandt u bij de familie van uw vriend J. die ook van Bengaalse afkomst is.

Wegens uw Bengaalse origine wordt u gediscrimineerd en lastiggevallen door de politie. Drie à vier keer wordt u door politieagenten bestolen omdat u bij identiteitscontroles geen identiteitsdocumenten

kan voorleggen; wegens uw Bengaalse origine kon u er weliswaar geen verkrijgen. Eind 2009-begin 2010 wordt u opnieuw door de politie van op straat meegenomen. U wordt twee à drie dagen vastgehouden in het politiekantoor TPX in Karachi waar u geslagen wordt. U zegt hen dat u Pakistaan bent maar ze geloven u niet. De vader van J. slaagt er uiteindelijk in u vrij te kopen.

Uiteindelijk verlaat u Pakistan begin 2011. In Karachi neemt u de bus naar de Iraanse grens die u met een jeep clandestien oversteekt. Met een taxi en een bus gaat u verder naar Teheran. U blijft er twee weken en gaat dan richting Turkije, met de bus, een jeep en te voet. De Turkse grens steekt u ook te voet over. U komt in Istanbul terecht waar u een maand blijft. Met een rubberbootje steekt u daarna een kanaal over naar Griekenland waar u zes à zeven maanden blijft. In Athene neemt u dan het vliegtuig naar Frankrijk, met een paspoort op iemand anders naam. Zo komt u in België terecht op 23 januari 2012 waar u diezelfde dag asiel aanvraagt. Op 25 maart 2013 wordt u meerderjarig.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele Pakistaanse geboorteakte voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest in Pakistan opgesloten te worden door de politie omdat u als Pakistaans staatsburger van Bengaalse origine geen identiteitsdocumenten heeft – deze documenten kon u volgens u echter niet verkrijgen net omdat u van Bengaalse afkomst bent (CGVS p. 8). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij uw Bengaalse afkomst, waarover u verklaart dat uw ouders ongeveer dertig jaar geleden van Bangladesh naar Pakistan gingen (wegens politieke problemen van uw vader); zelf bent u geboren in Pakistan (Karachi) in 1995 en heeft daar altijd gewoond. Uw vader overlijdt als u drie jaar bent en uw moeder in 2008. Sindsdien verblijft u bij uw vriend J. en zijn gezin, een bevriende familie in dezelfde wijk ook van Bengaalse afkomst (CGVS p. 2, p. 3 & p. 9-10). In deze context valt het op dat u niet weet waar in Bangladesh uw ouders vandaan komen, of u familie heeft in Bangladesh, of uw ouders broers of zussen hebben in Bangladesh, of u er grootouders heeft en met welke status uw ouders in Pakistan verbleven (CGVS p. 9-10). Welnu, als uw Bengaalse afkomst (het land van waaruit uw ouders indertijd naar Pakistan gingen) dé oorzaak van uw problemen in Pakistan is, is het weinig aannemelijk dat u van dergelijke zaken zo slecht op de hoogte blijkt te zijn. U haalt aan dat uw ouders stierven toen u nog jong was (uw vader toen u drie jaar was en uw moeder op uw veertiende) en dat u deze zaken daarom niet weet; het Commissariaat-generaal vindt dit echter een weinig overtuigend argument voor uw onwetendheid op dit vlak aangezien dit toch de essentie uitmaakt van uw asielrelaas. Bovendien, na de dood van uw moeder in 2008, ging u intrekken bij de familie van D. A. (de vader van uw vriend J.), volgens u ook Bengaalse inwijkelingen met wie uw gezin goed bevriend was – bij deze familie bleef u van 2008 tot uw vertrek begin 2011 (CGVS p. 2-3). Uit uw verklaringen blijkt dat u D. A. meermaals heeft aangesproken met betrekking tot uw situatie, een beroep deed op hem in verband met uw problemen (en ook op anderen, onder andere de ouderen van uw gemeenschap) en via hem nog een geboorteakte verkreeg (zie onder) (CGVS p. 4, p. 5, p. 8, p. 10, p. 12); zodoende kan van u verwacht worden dat u via D. A. (als goede vriend van uw gezin) of via de ouderen meer informatie vergaarde over uw Bengaalse afkomst. Dit blijkt hier niet het geval te zijn. Overigens legt u van uw Bengaalse origine niet het minste begin van bewijs voor. Op deze manier slaagt u er niet in het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw Bengaalse origine. Aangezien u verklaard had dat uw origine dé oorzaak van uw problemen in Pakistan zou zijn, kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van de problemen die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben.

Ook in verband met de problemen die u als gevolg van uw Bengaalse origine zou meegemaakt hebben (waarvan zonet werd aangetoond dat ze weinig geloofwaardig zijn), dient de volgende opmerking gemaakt te worden: u blijft onduidelijk over de tijdstippen van de controles door de politie die u ondergaan zou hebben. U verklaart dat er drie of vier keer controle was maar als u gevraagd wordt wanneer dat was, houdt u het op het vage 'ik herinner de data niet, maar dat gebeurt vaak' (CGVS p. 9). U verklaart ook dat u éénmaal twee-drie dagen werd vastgehouden na een controle, volgens u 'ergens eind 2009 of begin 2010' (CGVS p. 8). Als uw problemen met de Pakistaanse politie enkel uit dergelijke controles bestonden zoals blijkt doorheen uw verklaringen, is het weinig aannemelijk dat u moeite blijkt te hebben om deze feiten in de tijd te situeren.

Daarnaast beweert u dat het probleem tijdens deze controles en uw arrestatie bestond uit het feit dat u aan de Pakistaanse politie geen identiteitsdocumenten (i.c. Pakistaanse identiteitskaart) kon voorleggen (CGVS p. 8). Deze uitspraken zijn opmerkelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, en zoals u trouwens zelf ook aangeeft (CGVS p. 4), blijkt immers dat men in Pakistan enkel een (gedigitaliseerde) identiteitskaart kan bekomen vanaf de leeftijd van achttien jaar. Rekening houdend met deze vaststelling en met uw minderjarigheid toen u nog in Pakistan woonde, is het vreemd dat de politie u zou lastigvallen en zelfs meenemen en slaan wegens gebrek aan identiteitsdocumenten.

Dat u werd/zou worden tegengewerkt op administratief vlak door de Pakistaanse autoriteiten bij het verkrijgen van een identiteitskaart (zoals volgens u het geval zou zijn), vindt het Commissariaat-generaal bovendien weinig aannemelijk wegens de volgende vaststelling. Uw ouders gingen uw geboorte in 1995 aangeven bij de Pakistaanse autoriteiten en daartoe verkreeg uw moeder een handgeschreven geboorteakte toen u vier à vijf jaar oud was (CGVS p. 10). Op 30 januari 2012, toen u zelf al in België was, slaagde u er bovendien in om – via een derde persoon en J.'s vader – een nieuwe, gedigitaliseerde geboorteakte te verkrijgen van de Pakistaanse overheden in de provincie Sindh waar u woonde (CGVS p. 4 + document 1 in administratief dossier). Zoals u ook zelf aangeeft, staat u aldus wel degelijk geregistreerd bij de Pakistaanse autoriteiten (CGVS p. 12). In dit opzicht vraagt het CGVS zich af waarom er zich problemen zouden voordoen als u effectief identiteitsdocumenten zou aanvragen. Dat u dit maar moeilijk zou kunnen verkrijgen omdat uw ouders niet van Pakistaanse origine zijn zoals u en een aantal van uw kennissen beweerden (CGVS p. 4, p. 5, p. 11-12), betwijfelt het Commissariaat-generaal; aangezien u nooit ergens identiteitsdocumenten bent gaan aanvragen (u was immers nog minderjarig toen u in Pakistan woonde), berust deze bewering louter op vermoedens en veronderstellingen en kan u deze stelling niet hard maken.

Een ander element dat weinig klaarheid schept over uw identiteitsdocumenten, zijn uw verklaringen over uw reisroute. U verklaart begin 2011 uit Pakistan vertrokken te zijn. Na ongeveer drie maanden in Iran en twee in Turkije komt u in Griekenland terecht. Daar zal u zes à zeven maanden blijven om dan het vliegtuig naar Frankrijk te nemen en zo naar België te gaan, waar u uiteindelijk een asielaanvraag indient op 23 januari 2012. Bij uw vertrek uit Pakistan had u geen identiteitsdocumenten bij en was er niets voor u voorzien in de plaats. Pas als u in Athene het vliegtuig neemt naar Frankrijk, krijgt u van de smokkelaar een paspoort (CGVS p. 6-7). Het CGVS vindt deze verklaringen echter weinig aannemelijk. U verklaart wel dat uw foto in het paspoort stond maar van welk land dat paspoort was weet u niet. U verklaart dat niet uw naam maar een andere erin stond; welke dat dan wel was weet u ook niet. U weet niet of er een visum in het paspoort stond of niet. Gezien het uitermate grote belang dat u had bij het welslagen van uw reis (u was immers op de vlucht uit uw eigen land) en gezien de huidige strikte controles bij het nemen van internationale vluchten, is het weinig geloofwaardig dat u van deze zaken niet op de hoogte zou zijn en dat u niet zou weten onder welke naam of nationaliteit u reisde; te meer als u verklaart dat u dit paspoort bij het inchecken wel degelijk in uw eigen handen heeft gehad (CGVS p. 7). Deze weinig aannemelijke vaststellingen omtrent dit door u gebruikte paspoort doen het vermoeden rijzen dat u bepaalde identiteitsdocumenten, bijvoorbeeld een eigen, door u verkregen Pakistaans paspoort (waarover u verklaart dat u er geen had, CGVS p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten en ook uw algemene geloofwaardigheid nogmaals aangetast.

Wat verder weinig bijdraagt tot de aannemelijkheid van uw asielrelaas, is het volgende. U verklaart dat u begin 2011 uit Pakistan vertrok en dat u asiel aanvraag in België op 23 januari 2012. U verklaart nooit elders in de Europese Unie een asielaanvraag ingediend te hebben (CGVS p. 7). Het valt echter meteen op dat u maar liefst een jaar lang gewacht heeft om sinds uw vertrek uit uw land internationale bescherming aan te vragen in de vorm van een asielaanvraag (nl. begin 2011 vs. 23.01.2012 in België). Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk bescherming zoekt tegen zijn problemen; te meer als blijkt dat hij daartoe uitgebreid de gelegenheid heeft gehad: in uw geval verbleef u immers gedurende lange tijd in andere landen dan Pakistan (m.n. in Iran en in Turkije) en ruim een half jaar in Griekenland (in de Europese Unie) zonder daar asiel aangevraagd te hebben (zie boven). Deze vaststelling plaatst uw vrees voor vervolging bijkomend op los zand.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in

*slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Pakistan. Het **document** dat u neerlegt verandert hier niets aan: uw geboorteakte (zie boven) bevat immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden.*

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting en het gelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, van artikel 10 en 11 van de Grondwet en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt vooreerst dat verzoeker als kind nooit vragen gesteld heeft over de plaats waar zijn ouders vandaan kwamen, welk statuut zij genoten in Pakistan, etc. Zij meent dat men daar al kind niet mee bezig is, verzoeker was trouwens ook nooit in Bangladesh geweest en er werd zelden over gesproken in het gezin. Hij heeft ook nooit contact gehad met een familielid in Bangladesh en heeft geen weet van andere Bengaalse familieleden. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat uit het geboortecertificaat van verzoeker blijkt dat zijn ouders geen NIC-nummer hadden en geen Pakistaanse burgers waren. Het is daarom dat verzoeker niet aan de nodige identiteitsdocumenten geraakt. Zij meent eveneens dat men om identiteitsdocumenten te verkrijgen een "B-formulier" en de identiteitsdocumenten van zijn beide ouders dient voor te leggen.

Wat de betwiste etnische origine van verzoeker betreft, stelt de verzoekende partij dat hij door zijn ouders opgevoed is in het Bengali dat hij naast Urdu spreekt.

Voorts betwist verzoeker de vastgestelde onwetendheden uit de bestreden beslissing. Hij stelt dat de problemen al enkele jaren geleden gebeurd zijn en dat hij toen nog jong was en de problemen een enorme indruk op hem achter hebben gelaten.

Wat verzoekers Bengaalse afkomst betreft, is de Raad van oordeel dat hierover geen betwisting dient te bestaan. Er zijn voldoende elementen voorhanden die erop wijzen dat verzoeker een Bengaalse afkomst heeft.

De verzoekende partij merkt volgens de Raad terecht op dat een kind zich redelijkerwijze geen vragen stelt over de verblijfsstatus van zijn ouders. Dat verzoeker over andere elementen niet of weinig op de hoogte is, doet geen afbreuk aan zijn Bengaalse afkomst, gelet op het feit dat zijn beide ouders gestorven zijn toen hij nog jong was en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat in een gezin niet steeds alles tegen een kind gezegd wordt. Daarnaast heeft verzoeker wel enig idee waarom zijn ouders naar Pakistan gevlucht zijn: hij verklaart tijdens het gehoor immers dat "*moeder zei me dat vader gelinkt was aan een bepaalde partij, BNP denk ik*" (gehoorverslag p. 10).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift en ter zitting op dat hij zowel het Bengaals, de taal van zijn ouders, als het Urdu spreekt, de taal die hij in Pakistan aanleerde.

Ook uit de geboorteakte blijkt dat verzoekers ouders geen nationale identiteitskaartsnummer hadden (NIC), hetgeen zou kunnen aanwijzen dat zij niet de Pakistaanse nationaliteit hadden.

Wat het gebrek aan Pakistaanse identiteitsdocumenten betreft stelt de bestreden beslissing: "*Daarnaast beweert u dat het probleem tijdens deze controles en uw arrestatie bestond uit het feit dat u aan de Pakistaanse politie geen identiteitsdocumenten (i.c. Pakistaanse identiteitskaart) kon voorleggen (CGVS p. 8). Deze uitspraken zijn opmerkelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, en zoals u trouwens zelf ook aangeeft (CGVS p. 4), blijkt immers dat men in Pakistan enkel een (gedigitaliseerde) identiteitskaart kan bekomen vanaf de leeftijd van achttien jaar. Rekening houdend met deze vaststelling en met*

uw minderjarigheid toen u nog in Pakistan woonde, is het vreemd dat de politie u zou lastigvallen en zelfs meenemen en slaan wegens gebrek aan identiteitsdocumenten.

Dat u werd/zou worden tegengewerkt op administratief vlak door de Pakistaanse autoriteiten bij het verkrijgen van een identiteitskaart (zoals volgens u het geval zou zijn), vindt het Commissariaat-generaal bovendien weinig aannemelijk wegens de volgende vaststelling. Uw ouders gingen uw geboorte in 1995 aangeven bij de Pakistaanse autoriteiten en daartoe verkreeg uw moeder een handgeschreven geboorteakte toen u vier à vijf jaar oud was (CGVS p. 10). Op 30 januari 2012, toen u zelf al in België was, slaagde u er bovendien in om – via een derde persoon en J.'s vader – een nieuwe, gedigitaliseerde geboorteakte te verkrijgen van de Pakistaanse overheden in de provincie Sindh waar u woonde (CGVS p. 4 + document 1 in administratief dossier). Zoals u ook zelf aangeeft, staat u aldus wel degelijk geregistreerd bij de Pakistaanse autoriteiten (CGVS p. 12). In dit opzicht vraagt het CGVS zich af waarom er zich problemen zouden voordoen als u effectief identiteitsdocumenten zou aanvragen. Dat u dit maar moeilijk zou kunnen verkrijgen omdat uw ouders niet van Pakistaanse origine zijn zoals u en een aantal van uw kennissen beweerden (CGVS p. 4, p. 5, p. 11-12), betwijfelt het Commissariaat-generaal; aangezien u nooit ergens identiteitsdocumenten bent gaan aanvragen (u was immers nog minderjarig toen u in Pakistan woonde), berust deze bewering louter op vermoedens en veronderstellingen en kan u deze stelling niet hard maken.”

Wat het bekomen van een identiteitskaart betreft stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker deze als minderjarige nog niet kon bekomen en ook nog nooit heeft aangevraagd. Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 15,3 Landeninformatie) blijkt dat elke Pakistaanse staatsburger een nationale identiteitskaart kan bekomen vanaf 18 jaar. Hiervoor zijn de volgende documenten vereist: enerzijds een geboorteakte, of oude nationale identiteitskaart of immatriculatiecertificaat of gecomputeriseerde nationale identiteitskaart van nabije of bloedverwanten en een getuigschrift van nationaliteit van het Ministerie van Binnenlandse zaken. Bij gebrek aan de Pakistaanse nationaliteit van zijn ouders is het aannemelijk dat verzoeker niet de Pakistaanse nationaliteit heeft en geen nationale identiteitskaart als Pakistaans staatsburger zou bekomen. Dit betekent echter niet dat verzoeker, die een gecomputeriseerd geboortebewijs kreeg, en derhalve geregistreerd is in Pakistan, ook geen andere identiteitskaart of verblijfsdocument zou kunnen bekomen van de Pakistaanse overheden.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor stelt dat hij veel geprobeerd had documenten te krijgen in Pakistan maar dit nooit heeft kunnen verkrijgen (gehoor, p. 8), maar dit niet concreet toelicht, terwijl hij inmiddels het bewijs van registratie bij de Pakistaanse overheden, meer bepaald zijn digitale geboorteakte, voorlegt met behulp van de persoon J, die hem tijdens zijn verblijf in Pakistan reeds bijstond en zelf stelt dat hij reeds over een gewone geboorteakte akte beschikte.

Terecht stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het gebrek aan identiteitskaart van verzoeker, die hiervan geen houder kon zijn rekening houdend met zijn leeftijd, de aanleiding tot vervolging zou geweest zijn voor vervolging door de politie.

Wat de aangehaalde feiten van vervolging betreft stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (3.1) verklaarde dat hij in 2009 of 2010 enkele uren vastgehouden werd door de politie op verdenking van illegaal verblijf in Karachi. Tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij twee a drie dagen vastgehouden werd en mishandeld en door omkoping vrijkwam (gehoor, p. 8). Verzoekers verklaringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten zijn dan ook niet eensluidend.

Verzoeker vermeldde ook een drie- of viertal controles door de politie waarbij zijn geld afgenomen werd.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Pakistan tewerkgesteld was in een textielbedrijf (gehoor, p. 3) en de steun kreeg van mensen in zijn omgeving.

Verzoeker verklaarde dat hij beseftte dat alle personen van Bengaalse origine, die in grote getale in eenzelfde wijk woonden vroeg of laat op één of andere manier het slachtoffer werden van de politie (gehoorverslag p. 8). Verzoeker verklaarde eveneens dat er veel Bengalen in Karachi wonen die geen identiteits- of verblijfsdocumenten hebben.

De Raad wijst erop dat veelvuldige discriminatie en pesterij onder bepaalde voorwaarden als daden van vervolging kunnen beschouwd worden. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De verklaringen van verzoeker uit het gehoor op het commissariaat-generaal duiden echter niet op een veelvuldige schending van mensenrechten of op verschillende maatregelen die ernstig of veelvuldig genoeg zijn om tot de schending van fundamentele rechten en vrijheden te besluiten. Bovendien was verzoeker niet altijd overtuigend in de beschrijvingen van de geleden problemen, zodat dit bijkomend het ernstig karakter van de aangehaalde feiten ondermijnt.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/4 (subsidiare bescherming) betreft verwijst de verzoekende partij naar hetgeen over de asielstatus werd uiteengezet. Aangaande de algemene veiligheidssituatie stelt de verzoekende partij dat er talloze mensenrechtenschendingen plaatsvinden en het gebied geplaagd wordt door spanningen en dodelijke aanslagen. Zij verwijst hiervoor naar hetgeen de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken stelt op zijn website inzake reisadvies naar Pakistan.

De verzoekende partij stelt ook dat de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiare bescherming aan een vluchteling uit Pakistan een schending uitmaakt de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in artikel 10 en 11 van de Grondwet, omdat men voor niet-vluchtelingen een afreis naar Pakistan afraadt.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007) en er is dan ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C.V AN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS